

Neem mij aan zoals ik ben,
Wek in mij wie ik zal zijn,
Druk uw zegel op mijn hart en leef in mij.

Met Pasen zijn we zowat halfweg onze tocht van 100 dagen.
Van Aswoensdag tot Pinksteren.
Want ja, we zijn 'mensen van de weg'.
Stap je -vooral ook nu- verder mee?

"Mensen van de weg",
zo werden de volgelingen van Jezus genoemd
lang voor de naam christenen ingang vond.
Het is de oudste aanduiding voor de nieuwe gemeenschap
die na Jezus' dood van de grond komt.
We komen de uitdrukking 6 keer tegen
in de Handelingen van de apostelen.

Ook wij zijn mensen van de weg.
Onderweg.
Niet altijd goed wetend waarheen,
vaak zoekend en tastend,
*maar ook gedragen door een droom,
geïnspireerd door een voorbeeld,
-gesterkt door de hoop-
belichaamd in een mens
die niet meer weg te denken is.*
Iemand die we onder ons aanwezig weten in de rituelen
die we ook in een katholieke dialogeschool blijven(d) herhalen.
De leerstof die leefstof mag worden,
de ervaringen die worden gedeeld,
rituelen en symbolen die we aan elkaar doorgeven.

Wij zijn mensen van de weg.
Een weg die mensen voor ons zijn gegaan,
en die een spoor getrokken hebben
dat wij volgen en verder doortrekken.
Op een telkens nieuwe en vernieuwende wijze.

Of om het met woorden van de kerkvader Augustinus van Hippo te zeggen:
*"Ieder van ons is volmaakt
en tegelijk onvolmaakt.*

*Wij zijn volmaakte reizigers,
maar nog geen volmaakte bezitters...*

Als reizigers zijn wij onderweg.

*Jij vraagt: verder trekken, wat betekent dat?
Om het kort te zeggen: dat betekent vooruitgaan.
Anders versta je het misschien verkeerd
en ga je langzamer lopen...
Onderzoek uzelf.*

*Wil je bereiken wat je nog niet bent,
wees dan ontevreden met wat je nu bent.*

*Want zodra je zelfgenoegzaam wordt,
blijf je stilstaan.*

*Zodra je zegt: het is genoeg,
ga je ten onder.
Doe er steeds iets bij,
trek steeds verder,
maak steeds vooruitgang.”
(uit preek 269,15,18 Augustinus)*

Mag Pasen ons veel nieuwe & zalige kracht
tot leren en tot leven geven
op ons 'stappenplan' richting juni!
Rik Depré

Nu het paastijd is ... en de lente er is...

Het leven is niet zonder verlies
en negatieve herinneringen,
niet zonder het tekort schieten van gisteren.

Het samenleven is niet zonder teleurstellingen en frustraties,
niet zonder wrevel en conflict.

Soms gaan we gebukt onder zorgen,
zijn we bedrukt door angst om wat komen zal.

Maar nu en dan wenkt de zon,
parelt het vrede aan de tafel van verbondenheid.

En doorheen de jaren groeit die kostbare levenskunst:
kalmte kunnen bewaren,
leren relativeren,
durven vertrouwen.

Ook dit uitzicht is ondertussen gegrond op menige ervaring:
duisternis kan gebroken worden met kleine punten van licht,
de zware steen weggerold met de juiste hefboom,
goede mensen vergeven tot 7 maal 70 maal.
Omdat de kwetsuren van het verleden
worden geheeld door de tijd én door zalvende woorden,
omdat de innerlijke weerbaarheid groeit als lente na de winter
blijft er **hoop op zegen voor morgen**.
Eet je brood met vreugde,
drink de beker wijn in vriendschap,
geniet van de mensen van je hart.
Jazeker, het leven is de moeite waard,
als het wordt omgord met een krans van liefde en...
...als de lente weer komt.

JPV

in beweging
-stilstaan bij beweging in ontwikkeling-

Leven is bewegen!
Bewegen omvat alle vormen
van acties en handelingen
die het ons mogelijk maken
om te lopen,
onszelf te verzorgen,
ons te ontplooien.
Om te genieten,
te beleven,
om ons op weg te laten gaan.

Bewegen is ook non-verbale communicatie
waarmee wij kenbaar maken
hoe wij ons voelen
en hoe wij ten opzichte van anderen staan.

Om te bewegen en zelfredzaam te functioneren
beschikt de mens
over meer dan 200 spieren
die onder controle staan
van het centrale zenuwstelsel.

Leven is bewegen.
Soms bewegen we uit noodzaak,
soms uit keuze.
Stilstaan is nooit een optie.
ZILL roept immers op
tot beweging bij ontwikkeling:
tot evenwicht, balanceren, oriënteren...

En toch?
Hooft stilstaan ook bij bewegen?
Ja, want bewegen is ook
bewegingsenergie doseren en tot rust komen.
Het is dus goed van tijd tot tijd
in de ontwikkeling
even stil te staan bij bewegen!

Het is goed in rust de eigen ademhaling bewust te beleven.
Stil liggen en contact van anderen toelaten.
Gericht waarnemen met de zintuigen:
zien, horen, (aan)voelen, ruiken en proeven...

Stilvallen en verhalen, het Verhaal vertellen.
Stilvallen en (levens)vragen beluisteren.
Stilvallen en kinderen zelf op het spoor van 'antwoorden' zetten.
Stilstaan en vieren, verbinden, verdichten en verdiepen.
Dan kan je op het spoor komen
van een God die mensen beweegt.

En bewogen mensen
zorgen op hun beurt weer voor beweging.

Laat ons als volgt besluiten...
...mag 'stilstaan' zo nu en dan ook
een vorm van bewegen zijn
in de ontwikkeling van een katholieke dialogeschool!

Zodat kinderen bewogen worden
en in beweging komen
mee-stappend in de levende traditie
die ons -over grenzen van tijd en ruimte-
met U, de Motor, verbindt.
Rik Depré

PASEN

Ik weet van vreugde
als leven wordt geboren
en van de dromen
als leven fleurig openplooit.

Ik weet van de angst
als leven in verwarring valt
en van de ontgoocheling
als leven wordt vermoord.

Ik weet van moed
mensen willen leven, vechten.
Ik weet: leven is op weg naar de dood.

Ik hoorde van Eén, die keerde
die het wachtwoord van de dood
en het brood van bitterheid
in Emmaüs heeft stukgebroken

en ik, ik zit hier
tussen weten en horen
hoop dat te horen
het wint op het weten.

Luid dan, paasklok
zo luid als je kan
luid en lang tot ik je hoor.
Mgr. E. Laridon

Ooit werden christenen
'mensen van de weg' genoemd
omdat hun gedachten uiteindelijk
niet opgesloten zaten in voorgekauwde systemen
omdat zij mensen waren
die geen last hadden van vastgelopen gebruiken.

Omdat zij het altijd hadden
over een droom van een wereld
die zij meer en meer wilden realiseren.
Mensen van de weg,
onderweg naar het eeuwig Jeruzalem.
Soms stappend in de mist,
of schuilend in de storm.

Mensen van de weg
met dat visioen van vrede,
nu reeds brandend in het hart.